

[Ove Hansen.]

amtskommuner for staten, må staten bære en vis del af omkostningerne. Samtidig med en ændret opgavefordeling må beskatningsgrundlag indgå i overvejelserne; i en række kommuner ligger beskatningsgrundlaget på 6.000-8.000 kr., for andre kommuner over 20.000 kr. og i en enkelt kommune over 30.000 kr. Det har hidtil været regeringens hensigt, at kommunerne selv skulle afholde en større del af udgifterne, men det kan kun i et vist omfang lade sig gøre, dersom kommunerne ikke får ændrede skatteregler at arbejde med; en mere omfattende og mere retfærdig udligning kommunerne imellem vil også være påkrævet.

Jeg vil gerne til slut hermed give udtryk for, at mit parti meget gerne vil medvirke til den ændrede opgavefordeling, men kommunernes økonomi må man naturligvis hele tiden ved en ændring af opgavefordelingen have med i overvejelserne.

Langkilde: Beslutningen om at gennemføre kommunalreformen i første omgang som en inddelingsreform og herefter gå videre med opgave- og byrdeproblemerne har været kritiseret, men står efter min mening nu fast som en klog beslutning. Det har fra kritikernes side været hævdet, at det var et eksempel på, at politiske kræfter sættes ind på et problem, før man egentlig havde gjort sig klart, hvilken politik man i enkeltheder ville følge på det pågældende område. Jeg vil snarere sige, at inddelingsreformen var den første betingelse for at gå løs på den omfattende strukturomdannelse, som det danske samfunds offentlige institutioner havde et meget stærkt behov for. Hvis ikke der var slået hul på problemet gennem inddelingsreformen, navnlig i kraft af daværende indenrigsminister Poul Sørensens indsats, havde der efter min mening ikke været den ringeste mulighed for at komme videre med disse problemer og byrde- og opgavefordelingen, som arbejdsministeren har redegjort for, en redegørelse, som jeg takker for.

Imidlertid må det jo erkendes, at man får det indtryk, når man følger debatten inden for de kommunale organisationer i øjeblikket, at inddelingsreformen ikke er gennemført, eller at den er en rent foreløbig ting, og at yderligere ændringer, navnlig i form af

yderligere sammenlægninger af primærkommuner, er forestående. Heroverfor må man vel — med forbehold over for enkelte mindre betydelige ændringer, som ikke berører systemet — sige, at hvis vi skal videre med indholdsreformen, så må vi gå ud fra inddelingsreformens principper, som de nu er fastlagt, og dette har arbejdsministeren også på regeringens vegne slået fast i sin redegørelse med sætningen:

„Den nu gennemførte kommunale inddeling må ligge fast.“

Dette må simpelt hen være nødvendigt, for at vi kan lægge principperne for opgave- og byrdefordelingen fast gennem en politisk beslutning.

I den diskussion, som jeg før nævnte, er det navnlig problemerne omkring amternes opgaver, som har været i søgelyset. Dette er efter min mening ikke noget rigtigt udgangspunkt for drøftelserne, selv om også dette problem selvfølgelig er vigtigt. Det, som sagen i første omgang drejer sig om, må være opgavefordelingen mellem den statslige administration på den ene side og de kommunale organer på den anden side. Dette er meget vigtigt for det konservative folkeparti.

Den decentraliseringslinje, som arbejdsministeren i sin redegørelse fastlægger som regeringens, er for os afgørende som et led i demokratiseringen af forvaltningen. Så mange afgørelser som muligt må lægges ud til organer, som er skabt ved demokratiske valg og har nær tilknytning til det område, hvor den enkelte borger bor. Vi ser en vældig betydning for udviklingen af vores demokrati herhjemme, som har brug for nye impulser og for et friskere hjerteslag, i en sådan decentralisering, som samtidig er forbundet med en linje, som jo er lagt fast hele tiden, nemlig den, at dér, hvor beslutningerne tages, må pengene til at føre dem ud i livet også skaffes.

Men hvordan tager nu dette sig ud i lyset af perspektivplanen, som jo over for alle ansvarlige politikere har slået en tyk streg under nødvendigheden af en samlet planlægning af den offentlige udgiftspolitik, ikke mindst under hensyn til perspektiverne vedrørende udviklingen i det offentlige personaleforbrug? Ved behandlingen her i folketinget af perspektivplanen fremhævede jeg, at den ændrede kommunestruktur ikke skulle